

TUDI TO SEM

KDO: Dušan Bolko, prof.

DELOVNO MESTO: učitelj športne vzgoje

Dušan, na naši šoli ste starostar športne vzgoje. Vzgojili ste mnoge generacije športnikov in prav gotovo opazate razlike v športnem udejstvanju mladih od svojih začetkov do danes. Kako vam v današnjem času internet in virtualne rešitve še uspeva motivirati dijake za šport? Kaj sport lahko da mladim?

Ce me že razglajate za starostar športne vzgoje na šoli, naj povem, da se je moja poklicna pot začela takoj po diplomi na Visoki šoli za telesno kulturo v Ljubljani leta 1976. Kot mlad učitelj sem dobil prvo zaposlitev na osnovni šoli v Ajdovščini in na Otlici. Po devetih mesecih dela, sem moral na službeno vojaškega reka. Po vrnitvi iz JLA sem se v mesecu maju 1978 zaposlil na Šolskem centru Ajdovščina, kjer sem še danes. Le ime šole se je medtem nekoliko spremenilo. Prvega septembra letos bo tako minilo štirideset let neprekinjenega dela z mladimi na področju sporta oziroma športne vzgoje. Na minula desetletja me vežejo čudoviti spomini na sodelavce in številne generacije dijakov. Če potegnem vzporednico med nekdanjimi generacijami in današnjo generacijo, ne ugotavljam bistvenih razlik. Mladi imajo sport in gibanje od nekdanji radi. Gibanje je namreč človekova stalnica, ki omogoča ohranitev vrste in njen razvoj. Sedanja generacija mladih mikajo nove tehnologije, internet in sodobni telefoni, res pa je tudi, da na ta način spoznavajo nove športe in postajajo vse bolj zahtevni. Novi modni trendi, med njimi tudi »biti lep in fit«, zenejo zlasti dekleta v različne telesne aktivnosti, česar za obdobje v osemdesetih ne bi mogli trditi.

Z motivacijo dijakov danes nimam večjih problemov. Že na začetku šolskega leta predstavim vsebine, metode dela in cilje, ki naj bi jih pri pouku dosegli. Učitelj potrebuje le odločnost in energijo, da vztraja pri zastavljenih nalogah in to zahteva tudi od dijakov. Če je odnos obojestransko korekten, se na koncu dela veselimo vsi skupaj.

Opazam, da dijaki hitro »prečitajo« učitelja, če ostane samo pri besedah in svojih obveznostih ne izpolni. Učiteljeva nedolostnost ruši kontinuiteto pedagoškega procesa in ustvarja kaos v delu z mladimi. V končni fazi pa meče slabo luk in pozoleto institucijo in ima za kolektiv zelo negativne posledice. Kaj sport lahko da mladim? Tukaj bom citiral mladi ameriškega profesorja filozofije in etike sporta Russella W. Gougha: »Sport lahko uči. Sport gnete človeško snov. Sport združuje. Sport tolaži. Sport lahko deluje delo pozitivno - ne vedno in ne vedno popolnoma, a vendar lahko.« To je pomembno.

Vred kratkim ste skupaj z drugimi kolegi že tradicionalno prekolerali pot izpred naše srednje šole do Ankarana. Kako skrbite za svojo telesno pripravljenost? So vam bližje individualne ali skupinske športne aktivnosti?

Res je, 27. maja smo se na pobudo kolegic odpravili na že devet tradicionalni kolesarski izleti iz Ajdovščine do Ankarana. Ta športni dogodek od vsakega udeleženca zahteva dobro telesno pripravljenost, je test naše vzdržljivosti. Hkrati pa je tudi način ustvarjanja pozitivne klime v kolektivu, daje možnosti za sodelovanje in je pomoč, solidarnost, tovarštvo, prijetno druženje in pristno delo. Sam sem v skrbi za telesno dobro pripravljenost za letni marsikaj spremenil. Če sem v mladosti prisegel na kolektivne športe, igre z žogo (nogomet, košarka, odbojka), sem sedaj pristal individualnih športov, kot so nordijska hoja, lažji tek, plavanje, kolesarjenje in delo trditelj.

Naprave v šolskem fitnesu nudijo idealne pogoje za razvojni dinamične moči in aerobnih sposobnosti telesa zlasti v zimskem času, ko je gibanje na prostem oteženo. Priporočam, da se jih v večji meri poslužujejo tudi naši študenti. Navijaštvo je kot svetovni pojav prisotno v vseh športih. Navijači, ki se združujejo v skupine, naj bi bodrili svoje ekipe in igralce na igrišču.

Navijaštvo je kot svetovni pojav prisotno v vseh športih. Navijači, ki se združujejo v skupine, naj bi bodrili svoje ekipe in igralce na igrišču.

... OD PILONOVCEV

PRIREDITEV BREZ MEJA

Na prireditvi Brez meja, ki se je odvijala 2. junija v Dvorani prve slovenske vlade, se je predstavil dekliški zbor naše šole, ki ga s pomočjo korepetitorke Metke Jerab vodi strokovna magistrica Neda Sancin, in šolska francoska gledališka skupina pod mentorstvom francoske profesorja Samuela Farsurja. 11 dijakov, ki se učijo francoščine, je uprizorilo odloček iz dela Migranti, s katerim so sodelovali na franko-

VUGIN KOTIČEK

V Mladini, 17. 6. 2016, sem prebrala pismo, v katerem podpisani znanstveniki Kemijskega inštituta in Nacionalnega inštituta za biologijo podpirajo predlagano spremembo zakona o visokem šolstvu, ki bi univerzam omogočila izvajanje predavanj v angleškem jeziku. Po njihovem mnenju »bo pravzaprav uzakonjeno« njihovo »dosedanje ravnanje«, saj na doktorski stopnji že dlje časa predavajo v angleščini, če kateri od študentov ne razume slovensko. Ob tem izražajo omalovaževalno stališče do slavistov, ki se upirajo predlagani spremembi, češ da gre za zelo emocionalno držo. Prepričani so, da bi poučevanje v angleščini na naše univerze pritegnilo večje število talentov iz tujine.

Komu »trosijo« to resnico? Ko se je moj sin odločil za državo, v kateri naj bi izpopolnjeval svoje znanje v okviru mednarodne izmenjave Erasmus, se je odločil za Finsko, ker ima vrhunske strokovnjake na področju ekonomije, ne pa zaradi predavanj v angleščini. Kako bo univerza omogočala študij tujim študentom, naj ostane v njeni domeni, nikakor pa ne pridejo v poštev rezne, ki upoštevajo samo vidik »koristnosti in uporabnosti«. Podpisniki prispevka se do predlagane spremembe zakona opredeljujejo strogo razumsko in se ogibajo sleherni »čustvene navlake«, kamor verjetno sodi tudi narodni ponos, ki naj ga vzgojno-izobraževalne institucije privzgamajo mladim. Le žemu? Kako naj se pri mladih oblikuje narodna zavednost in pozitivna samopodoba, če imajo slovenski izobraženci na najvišjih strokovnih položajih tako mlačen odnos do svojega jezika?

Je naša materinščina res nekaj drugorazrednega, nepomembnega in odvečnega, da bi bilo treba zahtevno po oddajanju verzij projektov v slovenskem jeziku opraviti in ohraniti samo verzijo v angleščini?

Ugledni znanstveniki v pismu trdijo, da se je slovensčina skozi zgodovino izkazala kot uspešen in trdoživ jezik, na katerega smo lahko upravičeno ponosni. Njegovega nadaljnjega razvoja ne bomo zagotovili tako, da se bomo od sveta izolirali, ampak se z njim še bolj povezali. S temi njihovimi besedami se strinjam, dodajam pa, da ne bi bilo tako, če bi Čop in Prešeren pristala na Kopitarjevo mnenje, naj bo slovensčina rezervirana za pogovorno rabo, jezik znanosti in umetnosti pa naj bo nemščina. Takratna izobražena sta se zavedala, da je obstoj in razvoj jezika zagotovljen le, če je v njem močnice izraziti zahtevno znanstveno in umetniško resnico. Iz istega razloga je Prešeren zavrnil Vrazovo povabilo po ustvarjanju v ilirščini, umetni mešanici južnoslovenskih jezikov, kot boju proti preteči germanizaciji. V nasprotju z avtorji omenjenega besedila je dokazal svojo duhovno širino in uspešno zavrnil poskuse po marginalizaciji slovensčine. Bomo danes uspeli ubraniti suverenost našega jezika pred uničujočimi poskusi ali ga bomo pocieni prodali tako kot vse drugo?

Žal je navijaštvo kot oblika subkulture že od samih začetkov povezano z nasiljem. Trenutne družbene razmere (velika brezposelnost, revščina in mladi, potisnjeni na obrobje družbe) so generator negativnih oblik navijanja. Poleg huliganstva se skrajno navijaštvo manifestirajo tudi skrajne politične ideje, za katere smo mislili, da so za vedno ostale na smetišču zgodovine. Na stadionih se pojavljajo simboli in ideje neonacistične, rasne diskriminacije in posledično navijaško hujškanje k nasilju. Tudi Slovenija za

to pojave ni imuna. Priča smo izgre-dom kot pred nedavnim med nogometnimi ekipama ljubljane in Maribora. Zahodne države so sprejele izredno strogo zakonodajo v zvezi z nasiljem navijačev. Slovenija na tem področju zaostaja. Skrajni čas je, da tudi pri nas zakonsko uredimo to področje. Sam sem pristal ničelne toleranče na delu vzgajamo v duhu tolerantnosti, sodelovanja ter pristnega in dobronamernega športnega navijanja.

fonskih dnevh v Celju. Dekliški pevski zbor pa se je letos udeležil zborovskega festivala v Toskani. Na omenjeni prireditvi so dekleta zapela pesmi, ki so se jih naučila v

N5

GLAS ŽENSKKE 2016

Cestitamo dijakinjam Aniki Črnigoj, Lauri Pipan in Lani Volk za izreden uspeh, ki so ga dosegle na mednarodnem literarnem natečaju Glas ženske 2016 na temo Socialna omrežja povezujejo ali ločujejo ljudi? Anika Črnigoj in Laura Pipan sta si delili prvo nagrado za prispevka v slovensčini, Lana Volk pa je za svoje besedilo v italijanski prešla prvo nagrado žirije.

Objavljamo odlomek nagrajenih prispevkov

»Kaj pa socialna omrežja, ki so nepogrešljivi, danes za marsikoga celo zelo pomemben del medijev? Ta zagotovo ljudi povezujejo,« je skušala utemeljiti svojo trditelj.

»Mogoče je res, kar praviš. A ti si povezana le z njimi, navideznimi prijatelji, ki jih povečini sicer sploh ne poznaš. Nas, ki smo trenutno tukaj, s tabo, pa si popolnoma odklopila.« ji je premišljeno odvrnila babica. »Sploh pa se veliko tvojih vrstnikov prepogosto zateka v te navidezne svetove, kjer naj bi našli svojo oporo v drugih stvareh oziroma ljudeh. In tako se rodi odvisnost,« je še dodala.

Anika Črnigoj, 3. e

Socialna omrežja so kot hobitnica s številnimi lovki, ki nas nezavedno objamejo, se prisajajo v vsako našo poro in nas prisilijo, da z njimi dihomo in živimo. Če vsako droben misel upora odločno in sprtno zajtrjejo manipulativnim pravkar ponujenim in življenjsko pomembnim podatkom. Ali je res tako? /.. /

Nomenomenomen

Evolucija se ne menja za mnenje posameznika. V svoji borbi za obstanek izkoristi najmočnejši in najprilagodljivejši gen, ki se izrazi v trenutni situaciji. Je gonilo obstoja človeške družbe in celotne narave. V tej borbi so svoje mesto dobila tudi socialna omrežja. Le vprašanje je, ali bo njihova ekspresija v korist družbe ali v njeno pogubo.

Vse je v imenu: naša spletna omrežja ne zamrežajo in spletoje kapreno čez naše oči in razum, ampak med sabo v mrežo povezujejo vozlišča srečnih, umirjenih, zmernih, svobodnih ljudi. In naj izpolnijo poslanstvo socialnega omrežja, da (postanemo sočutni in pozorni do sočloveka.

Laura Pipan, 3. a

Tutti rivedono le ultime notizie su Facebook o guardano le foto su Instagram con tanto zelo che non sono consapevoli della loro vita, la vita fuori dal pezzo di vetro brillante dove il tocco ha il ruolo del fatto compiuto. È comprensibile che con sviluppo tecnologico sia cambiata anche la forma della comunicazione tra la gente. Ma non posso trascurare il fatto e non chiederme se la gente con aiuto del social network sta diventando più comunicativa solo perché in questo modo si può presentare nella luce migliore, farsi vedere agli altri così come vorrebbe essere.

Lana Volk, 4. a

VRNITEV V ANTIČNO GRČIJO

V petek, 3. 6. 2016, smo dijaki prvega letnika gimnazije SŠ Veno Pilon Ajdovščina obudili antične olimpijske igre. Dekleta smo si po zgledu grških toč izdelala obleke in si naredila zlati nakit, fantje pa so se oblekli v bela oblačila. S prizgrom bakle, z nagovorom bogovom in s slovensko objubo tekmovalce smo olimpijske igre uradno odprli. Medtem ko so fantje tekmovali v različnih disciplinah, kot so na primer met kopja (vortexa), tek

OBISK AVSTRISJSKE KOROŠKE

Dijaki drugih letnikov gimnazije programa smo se v ponedeljek, 30. 5. 2016, udeležili strokovne ekscurzije na avstrijsko Koroško. Obiskali smo Slovensko gimnazijo v Celovcu in središču Celovca. Na koncu smo se povzeli na predčudoviti grad Ostrovia, kjer smo spoznivali srednjeveško življenje dvoranjav.

Ko smo vstopili v Slovensko gimnazijo, smo bili pozitivno presenečeni. Šola je zelo lepa, moderna, prenovljena in precej velika. Tamkajšnji profesor slovensčine nam je predstavil program in delovanje šole. Takoj smo spoznali, da se precej razlikuje od naših slovenskih šol. Dijaki se učijo slovensčino in nemščino na enaki ravni, nekateri pa se učijo še italijansko. Tudi pouk poteka v različnih jezikih in tako so dijaki po končanem šolanju zmogni tekoče komunicirati v vseh treh jezikih, kar ima v današnjem času izredno velik pomen. Nato je

skozi oči dijakov predstavila šola, in presenečeni smo bili, ker ni omenila niti ene pomankljivosti te ustanove. Resnično smo občudovali te šole zaradi njihove volje, moči, motivacije in želje za učenje toliko različnih jezikov. Prav slovenski dijaki, ki obiskujejo to šolo, skrbijo za ohranjanje slovensčine zunaj državnih meja, krepijo domovinsko zavest in pripadnost Sloveniji.

Nato je šole obisk deželne hiše v Celovcu, kjer nam je duhoviti vodiča v Dvorani grbov privo-vedovala o knežjem kamnu, ustoličenju knezov in življenju Slovnan na avstrijskem Koroškem. Tudi ime dvorane ni naključno, kajti v njej je okrog 300 grbov iz različnih dežel in držav. Zatem pa smo odšli v deželni parlament, kjer se zbira deželni zbor. Dijaki smo se posredli za mize, kjer sedijo poslanci, in se počutili precej pomembne in ponosne, ker zasledamo poslanske stolčke. Vodiča nam je ponovno na humoren način predstavila delovanje zbora in njegovo funkcijo v

RADI PIŠEMO Z ROKO

S projektom Radi pišemo z roko smo tudi na naši šoli obeležili teden vseživljenjskega učenja, ki je potekal med 19. 5. in 27. 5. 2016. Tri-

najst deklet prvega in drugega letnika obeh programov je pisalo citate in fragmentarne zapise iz Pilonove avtobiografije na ribo-ten z njimi popisalo pešpot od srednje šole do Pilonove galerije. Pri svojem delu so dekleta naletala na raznovrstne, predvsem pa pozitivne, odzivne mimoidoči Ajdovcev. Tako popisane ta bodo dajala Ajdovščini dušo mesta kulture vsaj še leto dni, obenem pa nas uvajajo v obeležje

9. tradicionalno kolesarjenje zaposlenih SŠ Veno Pilon Ajdovščina od Ajdovščine do Ankarana

Strokovna ekscurzija 3. letnikov PV v Benetke

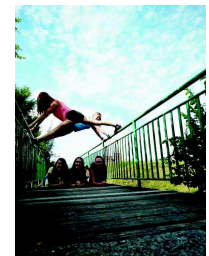
deželi. Članica zbora je tudi Slovenka, kar je le še dokaz več, da imajo Slovenci pomembno vlogo pri spodbujanju podobe deželo.

Na zaključku ekscurzije smo obiskali grad Ostrovia, kjer nam je vodič zanimivo predstavil življenje na gradu. Ni nas moril z nepotrebni letnicami, imeni in nazivi vladarjev, ampak nam je zgodovino predstavil natančnejši način. Opisal nam je obrambni sistem gradu, oblačila dvoranjav, orožje, s katerim so se borili prvi Turkom, opremo vitevov, različna umetnostna dela takratnih umetnikov in rodbino Khevenhüller, ki je lastnica gradu. Prestavili smo se v 15. stoletje, začutili dli srednjeveškega življenja in spoznivali prednosti ter tudi mnoge slabosti dvornega življenja. Dijaki smo bili najbolj navdušeni nad humornimi anekdotami o velikanu, ki je branil grad in prestraši celo neustrane Turke.

Okrog 18.00 smo se polni vtisov vrnili v Ajdovščino. Za vzor nam bodo slovenska poslanka, ki se aktivno vključuje v politično dogajanje na Koroškem, različni literarni umetniki, ki z močjo jezika skrbijo za obstanek in razvoj slovensčine, in dijaki v slovenski gimnaziji, ki se s ponosom predstavijo »Ich bin Slovenica« ali »Io sono Sloveno« oziroma »Jaz sem Slovenec.

Jure Ličen, 2. a

100-letnice smrti Pilona, ajdovskega največjega umetnika.

Utrinek s fotoorientacije OIV, 3. letniki PV

Pilonovci!

Želimo vam prijetne, sproščujoče in zabavne počitniške dni. Naberite si novih moči in idej za novo šolsko leto.

Ravnatelj in zaposleni Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina